

VIBRACIÓ

Setmanari Catalanista Republicà

Catalunya, abans de pendre actituds aïrades, ha de sospesar el que puguin resistir les seves espalles.

ANY I

GIRONA, 16 DE JULIOL DE 1932

NUM. 24

La capacitat de Catalunya

No és estrany que en motiu de la discussió de l'Estatut al Parlament, els enemics de Catalunya i aquells que són partidaris d'un Estatut minimitzat, hagin esgrimit a tort i a dret l'argument de no estar Catalunya capacitada per a exercir determinades funcions de govern, tals com l'ordre públic, la justícia, l'ensenyament, etc.

Està bé; l'argument es basa en l'etern reuel que és sempre patrimoni d'aquell que no vol donar una cosa a un altre; el reuel que es tradueix en la fórmula de serveix d'excusa per a no donar o per a no deixar fer: "Ho faria malbé". "No ho sabria utilitzar", etc.

Així les coses, em cal preguntar: en nom de qui, amb quina autoritat exposen l'argument? Amb la de l'obra de govern d'Espanya? Amb el de la capacitat històrica del poble castellà?

Si és així, aneu amb compte! L'Espanya del passat és el reflex de l'Espanya monàrquica; però per haver estat així ha precisat, o que l'ànima popular estigués prou descaracteritzada per a esdevenir argila fàcil als dits reals, o que fos tan anodina que tingués una secreta predisposició a formar la seva fesomia d'acord amb els designis dels dinastes. En un cas i altre l'inferioritat d'un esperit col·lectiu així desdibuixat, és demostrativa de la desvalor d'un poble. Entre Castella i els pobles de parla castellana dúctils i sumisos als capricis dels dinastes despòtics, i Catalunya, senyora de la seva pròpia ànima i rebel a tots els intents assimilacionistes no d'un dinasta, sino de tot un poble, la avantatge està a favor de Catalunya, i si algú hagués de jutjar sobre la capacitat d'una i de l'altra, sense vacil·lació fallaria a favor de la major capacitat de la nostra terra.

Des de sempre, Catalunya ha estat un vesper de passions en bullida; cada home "tenia un rei al cos"; i el mall del treball queia sense parar damunt l'enclusa. Perquè a Catalunya hi havia passió a dalt i a baix, les portes de l'esperit popular eren obertes a tots els vents de renovació. Perquè cada català era un ciutadà, el sentit liberal era norma de la vida catalana. Perquè el treball era condició inalienable del temps de la raça, s'ha dit que havíem tret pa de les mateixes pedres, fent de Catalunya un poble ric i una terra pròspera.

Castella i els pobles de parla castellana en canvi han viscut en l'inòpia segles i segles, sense adonar-se que la dèria de senyorejar damunt d'altres pobles no els lliurava de viure sotmesos com a poble dintre el seu propi terra. Per això, el castellà, resignat i pessimista, ha sofert impassible l'abandó, la incultura i la misèria, amunt i avall de la vessana, sense esma per aixecar els ulls vers els horitzons llunyanos.

Davant per davant d'una i altra d'aquestes visions quina conseqüència es pot deduir? A favor de qui? No serà a favor de la capacitat castellana, en tot cas. Serà per a deduir-la a favor nostre, d'aquest català que s'ha presentat com turbulent i anàrquic, quan ha sapigut convertir la seva terra en un verger i ha extret vida i riquesa dels espadats i de les quintanes aspres.

Però si els que cerquen excuses en tot per a escamotejar la llibertat ca-

talana, fommessin part d'un Estat polític admirablement orientat, d'un Estat administrativament modèlic, d'un Estat socialment definit i justicier, compendriem que tinguessin recels i escrúpols. Però si és tot el contrari! Si l'Estat Espanyol, influït i regit pel geni castellà, és el que tots sabem que és!

No hi ha dret per tant, en veure la palla en l'ull agè i no veure la viga en l'ull propi. Perquè demés si comparem no ja la benemèrita Mancomunitat de Catalunya amb qualsevol institució de l'Ebre enllà, la diferència en tot serà notable; com aquesta diferència hi serà si comparem l'administració de les Diputacions catalanes i l'administració de l'Ajuntament tipus mitjà de Catalunya amb el de tipus mitjà d'Espanya.

Essent així que volen dir tants escarafalls, si la comparació que s'estableix seria a favor nostre, si l'impresió que Catalunya dona és de un país que s'enten i prospera, i l'Espanya castellana la dona de poble ingovernat?

Una altra prova i aquesta definitiva, avala la capacitat constructiva del catalanisme, que no ha disposat d'altres recursos que els propis; que no ha disposat d'altres aportacions que les filles de la nostra abnegació patriòtica.

Només cal posar de renglera un seguit d'institucions catalanes que són exponent de la capacitat rectora dels catalans en la vida extra-oficial i pública. Les institucions populars d'estalvi i cooperació en són un exemple magnífic. I no són aquestes realitats fets reveladors del fons d'intel·ligència i honorabilitat del català, en establir defenses i millores en la seva vida, i en cercar en la solidaritat humana la seva força?

Per quina raó es pot dubtar d'un temperament on hi fa estada el seny clàssic, massa prudent de vegades, un xic egoista d'altres, però sempre garantia d'equilibri i honestedat?

Dubtar de la nostra capacitat de govern és purament gratuït i resoltament maliciós. La gratuïtat i la malícia són els subterfugis dels que cercant tres peus al gat, han d'inventar per a justificar-se; han d'extrafer la realitat per a fer el que volen, i el que volen és sovint un apetit inconsciable.

J. DE CAMPS I ARBOIX

Ateneu de Girona

La Junta de l'Ateneu de Girona ha designat l'il·lustre Rector de la Universitat, senyor Serra Hunter, per a que la representi en el Congrés d'Educació General de Barcelona.

El doctor Serra Hunter ha acceptat la representació de l'Ateneu.

La conferència que el doctor Serra Hunter havia de donar a l'Ateneu de Girona, sobre "Humanisme i Religió", tindrà lloc al començament del nou curs.

L'Ateneu de Girona s'ha adherit a l'homenatge que la ciutat de Barcelona acaba de retre a l'eminent escriptor Josep Llimona.

EL PRESIDENT DE TOTS

Són moltes les vegades que en tots els tons s'ha lamentat públicament el fet de que el president de la Generalitat senyor Macià, fes acte de presència i perorés en mitjans de partit. Ara s'anunciava la intervenció del senyor president en un miting de l'Esquerra Republicana a Palafrugell i un altre a Olot, actes que han estat ajornats per les circumstàncies.

Ja sabem l'excusa que es dona per a disculpar l'intervenció del senyor president en aquests actes, però també sabem que aquella excusa és buida de contingut lògic, sense que hagi pogut convencer a ningú ni els mateixos que l'exposen. Així diuen que si el venerable senyor Macià arribà a presidir la Generalitat fou obra d'un partit i que mentre no hi hagi constitució catalana el president es deu al partit que li donà el càrrec.

No creiem que es puguin dir més sofismes en tan poques ratlles. Macià fou president pel seu prestigi personal exclusiu i fou el poble sense distinció de partits el que li atorgà el lloc amb beneplàcit. Però si no fos així, suposant que ho degué al partit trobaríem que sempre i a tot orred es pot dir el mateix, puix que tots els presidents o caps d'Estat, són enlairats al lloc d'honor i de responsabilitat per un partit o per una conjunció de partits. I bona fora que el que ostenta la supremacia representativa, es declarés adepte d'aquest partit o partits, i no de tot el poble.

El que la Generalitat estigui en període pre-constituent no és cap raó que aboni el partidisme presidencial, sino tot el contrari: patriòticament parlant, perquè precisament en els primers moments i quan aquests moments són d'excepció és quan es necessita més que mai les màximes adhesions a la institució i el seu cap visible, auriolant aquelles i aquest de tots els prestigis, de totes les abnegacions i de tots els afectes.

No fent-ho així, beneficiar egoísticament en profit d'uns el que hauria ésser de tots; fer servir els alts atributs presidencials per finalitats "pro domo suo", és avantposar l'interès particular al general en detriment d'aquest; és una despreocupació sols comprensible en els patriotes.

I ara en moments de perill o de prova en els que l'unitat de tots els catalans és més necessària que mai, especular sobre el prestigi del president, és encara més vituperable.

FE D'ERRATES

Una de les més grans tonteries polítiques és la de no volguer reconèixer els propis errors. La "Lliga" ha estat mestre en l'art d'escamotejar les errades tant de concepte com de tàctica, i això malgrat el nombre considerable de vegades que ha errat.

Per sensibilitat i per experiència convé rectificar aquesta conducta impròpia de gent intel·ligent. Per això ens va plaure tant la manifestació del P. C. R. després del 12 d'abril reconeixent el seu error en el plantejament de les eleccions a Barcelona. Es allò de pecat confessat...

Doncs bé: amb un il·lustre orador i escriptor del P. C. R. nosaltres portem afirmat, seguint les seves pet-

"Els Extasis", de Josep Tharrats

Era en 1909 — vint i tres anys ja! — que l'amic Tharrats me demanava un epíleg pel seu primer llibre; aquella comanda va ésser un dels més grans orgulls meus: unes paraules d'aval per un llibre d'un amic de la vàlua d'ell, representaven una mena de gerarquia extraordinària en el món de les lletres; ara, després de tant temps, en rellegir el volum de proses de Tharrats "Orles" me fa com una mena de vergonya, els mots finals que vaig firmar-hi.

Perquè Tharrats des de 1909 — i abans, fins avui, ha seguit una ratlla dreta i segura, com cap, m'atreveixo a dir, poeta d'aquell temps han pogut seguir.

Molts erem, en començar: ben pocs han arribat a avui. I un dels qui més noblement ha arribat, és ell.

I és que Tharrats té una forta voluntat i un meravellós temperament; ell s'ha allunyat de tota altra cosa que no sigui el seu art, — aqueix art complex i primitiu — barreja de pintura, de música i de poesia — i ha treballat segur, constant, plè de fe en si mateix i de confiança en que per damunt de tota cosa hi ha l'art excel·lent.

"Orles" era un assaig inflat de joventut — de totes les fluctuacions de la joventut — les ofrenes espirituals esdevingueren ja, una obra plena de serenitat i maduresa.

"Els Extasis" per fi, són ja un llibre que fa respecte: i aquests i altres llibres, escalonats, sense interrupció, acusen la vida literària del poeta Tharrats, com una de les més fixes i segures.

Jo voldria parlar del seu recent volum "Els extasis" d'una manera eixuta, perquè no semblés que la amistat i la devoció influeixen en la crítica, però confesso que no sabré. Un llibre de poesies ha de tenir tres coses per ésser bo: la personalitat, la inspiració i la elegància.

La crítica més severa no regatejarà al llibre de Tharrats, ni una de les aqueixes tres qualitats. "Els extasis" és un llibre personalíssim, inconfundible: al poeta que escriu:

"Jo estimo, més que el cel d'una alba
en fló,
la corona de llum rosa i morada
que entorn la pirenença serralada
penyeix aquesta posta de tardó.

d'una cadència i una frescor d'aigua, que enamora, no cal regatejar-li inspiració ni elegància.

Però, l'obra del poeta Tharrats, plena de sonoritats robustes, correcte fins als classicisme, devota de tota mena de devocions, panteista i humana, ha pres en aquest darrer volum un caire nou en ell, i quasi bé nou en la lírica catalana: el religiosisme. No a la manera mística de Verdaguier, ni a la torturada i panteista de Maragall, sino a la fàcil elegant, mundana i ingènua a la vegada, dels pintors italians del renaiement, que com Benozzo Gozzoli, immortalitzava els Medicis en la seva cabalgata dels Reis Màgics, o com Rafael posava la beatut de la Fornarina en les seves Verges.

Tharrats ha fet un llibre de poesies religioses que no es reproduiran pas mai, en les fulles dominicals, com no s'hi reproduïen les Verges de Cimabuc ni les imatges de Giotto, tot i ésser tan franciscanes com les mateixes gestes del pobrissó que aquell pintor va llegar a Assis.

La religiositat de les poesies de

Tharrats, tenen la grandesa humana que guiava els pinzells d'aquells artistes, que cantava en la música de Bach o de Beethoven; numana per damunt de tot: plasma o canta la essència divina en lo que té d'humà, sempre de cara a la exhuberància de la glòria, i no com la lírica castellana i la pintura castellana també, a lo que té de dolor o de tortura.

Josep Tharrats, ha publicat, doncs, un llibre excel·lent i excel·lent en tots conceptes.

La forma, la presentació, acusen al home de gust exquisit. Poques vegades han sortit de les estampes llibres tan ben presentats com "Els extasis".

El misticisme de Tharrats s'esfuma només en anunciar-nos el seu volum d'imminent aparició "Paris, la rosa divina del món".

MIQUEL DE PALOL

Mirador literari

Hem rebut el llibre "Els extasis" de J. Tharrats, que comentem degudament en altre lloc.

"El Carrer" és el nom d'una nova publicació catalana que es posarà a la venda dintre de poc. Ramon Vinyes regentará la pàgina dedicada al teatre i Agustí Escalasans la pàgina dedicada a literatura.

"Passa l'amor". Acaba d'aparèixer el primer llibre de poesies d'Olaguer Mullor que porta per títol "Passa l'amor" (De poeta caduc a poeta infant). Hi trobem reunides una dotzena de poesies d'aquest jove escriptor.

Dissabte de la setmana entrant, dia 23 del corrent, el poeta mossèn Camil Geis llegirà, a un aplec d'amics que es reuniran a la casa que té a Samalús mossèn Ramon Garriga, un volum de poesies que es publicarà dins el present any.

Aquest volum portarà un próleg del nostre poeta mossèn Lluís G. Pla.

La Biblioteca Sabadellenca reparteix actualment als seus abonats el llibre de poesies "Del meu voltant", de Joan Tries Fàbregues, amb un pòrtic d'Antoni Busquets i Punset.

"URSS La República de Treballadors" és un llibre publicat darrerament per J. Terrassa i que inaugura les edicions Mirador. Aquesta obra és un reportatge molt interessant i complet del país dels soviets i va il·lustrat amb fotografies de primera mà.

Avui surt a la nostra ciutat "Heraldo Republicano" en substitució de "El Radical" afecte al partit polític d'En Lerroux.

Com pot suposar-se, serà redactat en castellà.

El castellà, que arribà un temps a ésser una de les primeres llengües literàries (tal volta la primera), no és arribat mai a la condició de veritable llengua intensiva. Per què? Perquè a Espanya no s'és format encara un nucli d'adoctrinament, un fogar de difusió científica.

GABRIEL ALOMAR

Rectificant actuacions

Arran de la lletra del senyor Canibó als seus amics polítics, lletra que dit sigui de pas i repetida, venia a rectificar l'actuació derrotista i antirepublicana de la "Lliga", va efectuar-se, és ben evident, un canvi notable en la activitat dels homes més representatius d'aquella organització política; no tant intencionalment com haurien desitjat la majoria dels seus socis, però sí prou palpable per a poguer-la valoritzar. No obstant amb la deriva i la preocupació de treballar i obtenir els vots catòlics, tots hem vist com sense miraments patriòtics de cap mena, s'organitzava una "entente" entre els elements dretans dirigits per Martínez de Velasco i la Lliga Regionalista representada en el seu dirigent senyor Ventosa i Calvell.

I si concretem en la nostra àrea ciutadana: Qui no recorda l'organització d'un acte polític dels amics del senyor Gil Robles amb la col·laboració del Centre Catalanista de Girona i sa Comarca, el resultat negatiu del qual fou degut a l'oposició de certs elements regionalistes de Barcelona en ésser consultats en viatge expressament efectuat pel Dr. Riera i Pau, home d'una catalanitat provada?

Totes aquestes entrevistes, tots aquests contactes dels dirigents de la Lliga, quin efecte han tingut, quin resultat efectiu han donat? Ho sabem pla bé. Negatiu, decisivament negatiu. El senyor Martínez de Velasco, per la minoria agrària portant a cap una campanya aferrissada contra l'Estatut i contra tota aspiració d'ànima catalana. El senyor Gil Robles fent des de la premsa i des de la tribuna una forta propaganda en contra nostre.

En això ens cal preguntar: com és possible que per centèsima vegada els homes de la Lliga hagin equivocat la seva actuació? Jo no hi veig més que una causa. El daler de voler governar abans i ara, la nostàlgia del no formar part més que en migrada minoria de les corporacions públiques i a voltes a l'amargor que els ocasiona el trobar-se bandejats d'aquelles corporacions que ells havien governat.

Es tan greu l'error sofert, és tan desatinada l'actuació de les forces dretanes amb qui ells volien governar, que recentment un home de la significació política com la del senyor Duran i Ventosa s'ha vist obligat a publicar un article blasfant en nom dels sentiments patriòtics catalans, aquella actuació, contrària en un tot

a les aspiracions de Catalunya. Un article que és el reconeixement concret de la seva actuació des de l'adveniment de la República. Amb aquest article es veu ben clar, està a la llum del dia, l'enorme equivocació de la Lliga Regionalista volgent apuntalar quan tot estava corcat, la monarquia de l'ex rei Alfons.

I això, que nosaltres lamentem, dona una nova força a la nostra actuació, diàfana, rectilínea, liberal i republicana. La força que dona l'haver encertat en donar el nostre ajut i cooperació per enderrocar el que era valla imfranquejable a les nostres aspiracions patriòtiques.

L'article del senyor Duran i Ventosa ens suggereix una pregunta: Quina hagués estat la sort de Catalunya si el poble hagués donat el vot als elements de Gil Robles i Martínez de Velasco?

Pobre Catalunya i pobres catalans!

FRIC

14 de Juliol

Aniversari de la presa de la Bastilla.

Triomf del poble, d'una moral més elevada que material. França recorda aquest dia i el titula Festa Nacional. El món civilitzat també recorda la diada i al recordar-la ho fa admirant l'exemple de civilitat del poble parisenc que es llençà a la conquesta d'una fortalesa no per alliberar els que hi havia dintre, sinó per a donar amb la seva gesta, una prova palesa que estava cansat del règim feudal imposat per la monarquia.

La presó-cementiri, caigué a les mans del poble i allò que semblava etern, s'enderrocà per sempre, precedint el que havia de caure després.

El 14 de juliol, no és una festa solament francesa, és una data memorable amb honors internacionals perquè és recordada amb unió per tots els pobles que tenen el concepte que han de tenir de la llibertat.

Catalunya, en aquest 14 de juliol, en que té entaulada una gran lluita democràtica per la seva llibertat, recorda la presa de la Bastilla amb emoció i voldria que l'exemple de voluntat popular no fos oblidat per aquells que fien tot a la seva autocràcia i menyspreuen la veu del poble que sempre és la veu de la justícia i de la raó.

jes, que és més fàcil convèncer un poble que convèncer un home. I, francament, amb l'ambient que s'ha format als carrers de Madrid i als carrers de totes les ciutats d'Espanya; amb aquell crit desafortat i espontani de la multitud saragossana de "¡Nada! ¡Nada!" referint-se a que res es donés a Catalunya del que demanava, ens sembla que el poble és el mateix i segurament seguirà essent-ho, i que convèncer aquest poble és avui per avui al menys, una tasca impossible.

Això no vol pas dir que creguéssim en convèncer un home i menys aquell home. Entre aquell i Azàña la comparació no és possible.

Confessem l'errada i esperem més que amb homes i amb pobles, amb l'egoisme i la conveniència del moment que passa.

LERROUX DEÒCRATA?

En les cartes constitucionals monàrquiques el rei hi figurava com si fos la primera persona. En els missatges i documents oficials, el rei parlava dels "meus" exèrcits i amenaçava en declarar la guerra. Ell era l'Estat sempre, i si convenia era també el poble. La reialesa ha estat sempre l'antífesi de la democràcia i per això aquest llenguatge no podia sorprendre a ningú.

Igual és el tò i el gir gramatical de Lerroux en el seu discurs de Saragosa. Parla en primera persona i diu: "jo que sóc una minoria al Parlament i una majoria en el país"; "jo que tinc al parlament noranta diputats, etc." És el llenguatge de tots els absolutismes monàrquics, i l'usat per totes les antidemocràcies del món.

Què és un home per capdill que sigui? Qui és un home davant l'idea, davant la col·lectivitat que presideix, si es vol que aquesta col·lectivitat sigui alguna cosa?

Confessem que si haguéssim estat afiliats al partit radical, després de quell gir gramatical incompreensible en els temps que corren, per bon sentit i per dignitat ens haguera mancat temps de imitar al senyor Simó Bofarull, causant baixa d'un partit on la figura del capdill és tan omnipotent que absorbeix el partit i el dilueix com un accessori.

Si els homes han d'ésser conseqüents, no han d'ésser en totes les esferes; per tant, un home com Lerroux i un partit com el radical, que en el paper són molt democràtics, en el seu obrar i en la seva estructura interna ho han d'ésser també. Si no ho són no ens poden inspirar mai cap confiança, i per això creiem — demés d'altres raons — que els radicals en el poder serien més que un fracàs definitiu, una catàstrofe.

ESCRIBURE D'ESMA

D'un temps ençà "Diari de Girona" sembla redactat per algú baixat de la Lluna; dia sí dia no apareixen en el col·lega escrits descobrint Girona com aquells que descriuen la Catedral i expliquen fets històrics per tothom sapiguts. És un periodisme "sui generis" que fa la mar de gràcia.

L'altre dia publicava el piadós col·lega un solt parlant de la difusió del nostre setmanari, llegit únicament, deia, pels escassos concurrents al saló d'esbarjo de "Foment". El recurs de menysprear l'adversari minimitzant-lo, és tan vell com inoqui.

Es cuidava però de dir que contrastava l'escassa lectura que té el nostre setmanari amb l'enorme difusió de la premsa regionalista, devorada febrilment per l'enorme concurrència que diàriament assisteix al café del "Centre Catalanista de Girona i sa comarca", obert cada dia per tal de complaure aquella munió de socis, fins l'hora avançadíssima de les onze de la nit.

Tal era l'entusiasme regnant en aquella casa l'altre dia — podia afegir l'ingenu redactor de "Diari" — que un dels concurrents més assidus va proposar festejar amb un àpat una xifra fantàstica, millor dit, històrica,

Angel Guimerà

Demà passat farà vuit anys que Angel Guimerà ens deixà corporalment.

Vuit anys! i sembla suara que veiem tot un poble darrera la carcassa del poeta, en la més gran i silent manifestació dolorosa que hagi produït la mort d'un home.

I és que el poble — el poble català — estima els seus poetes perquè són part integrant d'ell mateix, perquè comparteixen les seves alegries i les seves condolences i les canten amarats d'amor per ell i per la parla vernacle.

Guimerà sapigué trobar a la nostra llengua una gama de maticos insospitats, jugant-la amb una flexibilitat que el poble desconeixia per complet.

Des de les humils composicions d'àlbum, on tota l'innocència de la seva ànima d'infant hi és abocada, fins a la virilitat de les seves tragèdies, el poble se sent sotmogut en el més íntim dels seus sentiments i espontàniament es rendeix a la força subjectadora del seu verb.

Guimerà poeta, Guimerà dramaturg, Guimerà polític, és sempre una flama que crema ardidament en holocauste d'una catalanitat a ultrança.

Guimerà — oh paradoxa! — morí quan les boques restaven fermades, quan les plomes no podien escriure el mot pàtria sense caure dintre les

lleis d'excepció dictades contra els catalans. Guimerà, morí en plena dictadura.

Guimerà traspasà i les llàgrimes del poble es tornaren flors que calgueren sobre la seva tomba abraçada per les llagades catalanes que el poble hi havia posat i que no s'abreïren a treure aquells que tantes n'havien tret del pit d'indefenses donzelles, perquè aquelles banderes barrades que sobre la tomba del poeta feien guàrdia d'honor, eren més respectables que totes les ordres d'un general més o menys autèntic.

Tots els anys, davant la tomba del poeta, les flors i les banderes hi floreixen; recordem encara amb emoció el segon any del traspàs, en plena dictadura, quan unes gentils mans femenines posaren entre les flors l'estel solitari de la nostra llibertat mentre el "Cant de la raça" de l'"Ànima és meua" era dit per un fill del poble.

Guimerà va deixar-nos, però les seves obres resten entre nosaltres per allonjament de la joventut, i el seu record serà perdurable a través de totes les centúries perquè ell fou l'Angel bo que amb la seva ploma feu vibrar l'ànima de tot un poble que té set d'estimar encara que les circumstàncies semblen que vulguin impulsar-lo a l'odi.

Noticiari

L'Agrupació administrativa dels Jurats mixtes de treball de la província de Girona, fan públic per a coneixement de tots els industrials patrons d'aquesta província, l'obligació que tenen de donar compliment al Decret d'21 de novembre de 1931, referent al "Contracte de Treball" en aquest article 56 es concedeix al treballador el dret a disposar d'un permís ininterromput de set dies, al menys, si el seu contracte de treball ha durat un any.

Aquests set dies de vacances, s'entenen per aquelles indústries que els Jurats Mixtes de Treball no tinguin acordat en les seves Bases de Treball un plaç màxim al ja esmentat.

El bisbe de Perpinyà monsenyor Jules du Carsalade, ha enviat una atenta invitació al Governador perquè assisteixi a la festa que tindrà lloc a Sant Martí del Canigó en la data del 24 d'aquest mes.

El senyor Ametlla no sap si podrà assistir a l'esmentada festa, altrament li seria plaent per tractar-se d'una festa de germanor entre catalans.

El Governador, ha rebut l'Alcalde de Sant Feliu de Guixols que se l'hi ha queixat de que algunes empreses d'autòmnibus han adoptat el nom de determinada societat, establint una serie de viatges en competència del ferrocarril de Sant Feliu de Guixols a Girona. Ha manifestat l'Alcalde que hi ha una ordre que prohibeix els transports paral·lels a la via del tren.

Ha estat al Govern civil l'Alcalde de Palafrugell per tractar de la crisi suro-tapera que travessa la comarca. També s'ha lamentat de que alguns exportadors no poden reemborsar-se la quantitat equivalent al producte tramès a Austria perquè el Govern d'aquell país posa grans dificultats per a l'exportació de la seva moneda.

Convindria, ha dit, suggerir algun mitjà d'arranjament al govern espanyol, fent de manera que s'empenygués l'afar per el seu compte, ja que aquest desordre dificulta la mica de normalitat que encara queda en alguns negocis d'Espanya.

El proper dimarts, dia 19, tindrà lloc a Olot l'assemblea de la Federació de Mestres Nacionals de Catalunya.

S'ha reunit el Comitè provincial pro riquesa forestal, despatxant algunes demandes sobre tala de boscos.

Aquesta Comissió, a prec del Governador feu una visita als boscos de

Recasens i Peralada d'on s'havien rebut algunes denúncies i han dit que allí no s'ha infringit la llei i que es talen els boscos segons la necessitat.

El Governador ha rebut un telegrama del Ministre de la Governació recordant-li la necessitat de que es compleixin els falls judicials sobre els conflictes que han plantejat arran les revisions de contractes entre propietaris i parcers. En els llocs on no hi hagi contractes caldrà atendre's a les disposicions legals ja existents.

El senyor Ametlla ha dit que no té ca notícia de que a la província hi hagi arrendataris que es neguin a entregar els fruits que els correspon entregar. Només hi ha alguna denúncia del poble de Torroella de Montgri, creu però que s'arranjara fàcilment.

A més escriurà a tots els Alcaldes dels pobles que hi hagi alguna dificultat perquè s'atenguin a la llei.

Cal creure, amb fonament, que un dels actes que més relleu prendrà serà la Festa Nocturna a "Cala Pedrosa", per tractar-se d'un dels reconmes més delíciosos d'aquell lloc ideal. L'illuminació en aquell amuntegament de roques anirà a càrrec d'una reputada personalitat dintre la Luminotècnia i sens dubte serà d'un efecte sorprenent la transparència d'aquell troç de la nostra Costa Brava en aquelles aigües tranquil·les. Escaient-se una nit de lluna plena, farà això encara més atraient la visió d'aquell paratge d'insomni.

A mitja nit, acabat el Festival d'Art de "Cala Pedrosa", tindrà lloc al Restaurant de S'Agaró un gran ball-ressop a l'Americana amb oferta d'un Ventall del Poeta.

Un Ban de l'Alcaldia

El Sr. Miquel de Palol i Felip, Alcalde accidental de la ciutat de Girona, President de la Junta Municipal del Cens Electoral.

FA SABER: Que en compliment del que disposa el Decret de 26 de gener últim i d'acord amb la Circular recentment publicada pel senyor Cap provincial d'Estadística, durant els dies 16 al 30 d'aquest mes, des de les 9 del matí a les 7 de la tarda i en els baixos de les Cases Consistorials, estaran exposades al públic les llistes electorals provisionals d'aquest Municipi, per tal de que puguin formular-se les reclamacions i rectificacions corresponents.

En fer-ho públic aquesta Alcaldia per a coneixement de tots els ciutadans d'ambdós sexes, espera, no sols dels particulars si que també de les entitats polítiques, que procuraran contribuir amb el seu apoi i col·laboració al millor èxit de la tasca esmentada.

Girona, 15 de juliol de 1932.— Miquel de Palol.

Caixa d'Estalvis de la Generalitat de Catalunya

SUCURSAL DE GIRONA: Plaça del Oli núm. 1

COMPTES DE CONTRIBUENT

En combinació amb el Servei de Recaptació de Contribucions de les Comarques Gironines, que està a càrrec de la Comissaria de la Generalitat, té establerts la Caixa d'Estalvis uns comptes, mitjançant els quals i amb càrrec als mateixos, cuida aquesta Caixa del pagament dels rebuts de contribució Industrial i Territorial (Rústega i Urbana). Utilitats sobre sous, sobre participació en els beneficis, sobre timbre de negociació, sobre interessos d'Obligacions de Companyies, Corporacions i particulars i, en general, de tots aquells pagaments que deguin efectuar-se per tots els conceptes d'ingrés directe, qual quantia i concepte sigui notificat prèviament per la Delegació de Finances, a qual efecte el Servei de Recaptació de Contribucions cuida d'avisar als contribuents els ingressos directes que deguin efectuar, i, conseqüentment, donarà a la Caixa d'Estalvis de la Generalitat de Catalunya l'oportú avís.

Així mateix, cuida aquesta Caixa de pagar i retirar, amb càrrec als mateixos comptes i subjectant-se a les mateixes condicions, els rebuts de Patent nacional de circulació d'automòbils.

Tots els rebuts, comprovants i patents retirats per mitjà de la Caixa d'Estalvis, són enviats a domicili de l'interessat, acompanyats d'una carta explicativa de l'estat i saldo del seu compte de contribuents, sense cobrar per aquest servei despesa de cap mena, salvant el de correu, si la mateixa es veu obligada a utilitzar-lo.

Els saldos creditors dels comptes de contribuents devengaran un interès del 2 per 100 anual a favor dels titulars dels mateixos, en igual forma que es ve abonant als titulars llibretes d'estalvi a la vista.

Des d'aquesta data queda obert al públic aquest non servei.

Per a més detalls a les Oficines de la Caixa, Plaça de l'Oli, 1.

Girona, 21 de juny de 1932.

Espigolant la premsa

EN QUÈ QUEDEM?

"La Veu de Catalunya" té un corresponsal a Girona, que valdria totes les pessetes si quan escriu sapigués de què va. No podem per menys, quan hi pensem, de compararlo amb aquells capells de senyora que en diuen "dos en uno" perquè ultra tenir la corresponsalia esmentada, és un dels redactors de "Diari de Girona" que malgasten més quartilles parlant de coses que desconeix i té d'ésser desmentit tot sovint pels seus companys de redacció. Recordeu aquells articles parlant del mercat a la Rambla?

Ara, fa uns dies, des de "La Veu de Catalunya" ens diu que la "Lliga" a les nostres comarques era oen morta, que els oradors del "Centre" en els mitjans que fan "revifen tot allò que era ben mort", que a Sarrià solament anaren a sentir a l'Estelrich "una gran gentada d'Esquerra".

Tot això dit després de repetir-nos fins a la monomania que la "Lliga" era la força més gran i més organitzada de les nostres comarques a despit de la lligo de les últimes eleccions, gairebé ens ha fet rodar el cap.

No creieu que seria nora que es possessin d'acord i no atabassin als pobres militants del "Centre" que no saben ben bé cap a quin cantó girar-se amb això de la vitalitat del partit?

COLLABORACIONS INTERESSANTS

Hi ha un adagi popular que diu: Que qui va amb un coix, al cap de l'any s'hi torna.

I això és ben veritat. Tots sabem de la manera que es fan els diaris a la nostra ciutat, i ja donem per cosa sabuda, que n'hi ha un que té la col·laboració més internacional que hom pot imaginar-se, el que ignoràvem és que "Diari de Girona", també tingué aquestes "debilitats".

Ahir, reproduïa un article de "La Publicitat", sense esmentar-ne la procedència, retallant-ne el final que no lligava per adaptar-lo a la nostra ciutat.

Allò de l'adagi...

SANCIONS MUNICIPALS

Per referències autoritzades sabem que han estat imposades diverses sancions a alguns empleats del nostre municipi, com a conseqüència de comprovada negligència en el compliment de llur deure.

Així mateix sembla ha estat decretada la imposició d'una penyora a determinat industrial, per deficiències en el servei del qual n'és concessionari.

Estem segurs que, amb nosaltres, la gran majoria de ciutadans aplaudiran l'actitud enèrgica de la Corporació municipal i, especialment, del Batlle en aplicar sancions que, per merescudes, sortiran efectes saludables per a l'administració comunal.

Això, amic llegidor, no passa pas a la nostra ciutat, això, passa a Vic. A Girona passen coses molt diferents, com per exemple aquesta que anem a contar-te.

Al carrer Albareda, hi havia un auto parat contra direcció, passarem per davant de l'Ajuntament i ho posarem en coneixement de l'urba de guàrdia. Aquest, després de roman-

sejar una mica, inicià anar-hi per penyorar-lo.

—Pareu compte, és l'auto del Governador — li diguérem.

—Havèr-ho dit abans, home! ens respongué tot abandonant l'idea del penyorament i restant al lloc.

Com si l'auto de Governació pogués contravenir les ordenances municipals.

"L'AMIC DEL POBLE"

"L'Amic del Poble" és un amic com n'hi ha pocs. És una mena de periòdic que surt semi-clandestinament a la nostra ciutat, per esbarjo d'unes animetes caritatives que s'entretenen dient mal de les esquerres i aprenent d'escriure en català.

Aquest "amic del poble" és tant "amic del poble" que àdhuc en fa un gra massa i abusa dels seus amics fins a l'extrem que els hi pren el pel amb una innocència tant seràfica que no dubtem es guanyaran el cel per el cos i l'ànima.

L'últim número que ens ha caigut a les mans és el 14. Les proves d'amistat que ens dona són tant frapants, que no podem menys que sentir-nos colpits davant aquest excés d'amistat que per servir als amics, els obliga a inventar les coses més inversemblants.

En aquest número que ens ocupa hi llegim:

La confessió íntegra, amb punts i comes corresponents, que l'anyorat Albert de Quintana féu a Santaló abans de morir.

Que a Yecla els obrers tenen el 50 % en els beneficis d'una fàbrica, i que això és règim cristià.

Que les fogueres de Sant Joan són d'origen religiós.

Que els fruits de la política esquerrana són; la incapacitat en el Govern, el desgavell social i l'empobriment de la nació.

Que... en fi, tantes coses hem llegit que preferim no esmentar-ne més perquè ja hem allargat massa aquest comentari i ben mirat — i mal mirat i tot — no paga el tret.

L'accident d'auto del senyor Irla

Ahir al matí, quan es dirigia a la nostra ciutat per tal d'assistir a la reunió de la Comissaria de la Generalitat, el nostre amic Sr. Irla, fou víctima d'un accident d'auto, sense que afortunadament tingués caràcter greu.

En ésser prop de Cassà de la Selva, l'auto ha patinat i ha topat amb un arbre, trencant-se un dels vidres del cotxe i produint una ferida en el cap al senyor Irla, el qual ha estat conduït de seguida a aquesta ciutat en un auto de l'ambulància sanitària de l'Institut d'Higiene, que s'esqueia a passar per aquell lloc.

El senyor Irla ha estat curat a l'Hospital pel doctor Coll i Turbau i després s'ha traslladat a la Comissaria, on ha rebut moltes proves d'afecte per part dels funcionaris i de nombrosos amics i personalitats que han anat a visitar-lo en tenir notícia de l'accident.

L'estat del senyor Irla, sortosament, és ben satisfactori i no li impideix de continuar dedicant-se a les seves tasques amb l'activitat de sempre.

Celebrem que l'accident no hagi tingut greus conseqüències i desitgem un ràpid i complet guariment.

que el conserje pogué escriure en la pissarra de la casa, referida a la suma de consumacions fetes en aquella data històrica.

Aquesta xifra era 1'95 pessetes.

"HERALDO REPUBLICANO"

Per les cantonades, sobre cartells vermells que semblen l'anunci d'un acte comunista, llibertari o no, ha aparegut la propaganda d'un periòdic de propra aparició que es dirà "Heraldo republicano".

Serà el substitut a Girona de "El Radical" i obeeix a les normes uniformes adoptades pel "caudillo" i fetes públiques per un "ukase" recent, de reorganització del partit radical a Catalunya.

L'iniciativa dels radicals indígenes queda nullada pel sistema que ha inventat aquella inefable Pich i Pon, de regositjada memòria. Per a edificació de tots cal recordar que el "caudillo" ha ungut leader a Catalunya al dinàmic financier, ex-amic de Primo de Rivera i d'Alfons darrer.

El senyor Pich i Pon vol organitzar comercialment la host radical catalana i ha imposat un tipus únic de setmanari a Girona, Tarragona i Lleida que veurà llum amb el nom "demodé" i piquiponià de "Heraldo republicano". S'imprimirà a Barcelona per les premses de "El Día" i de "La Noche", i es destinaran unes columnes a ésser emplenades per les plomes locals de cada capital de província. Així hi haurà un to uniforme d'acord amb el conservadurisme i bona jeia d'un president de Cambra de la Propietat. Els "pinitos" anticlericals s'han acabat i tothom haurà de fer bondat i de la bona. (Advertiment a les veleitats filo-comunistes dels radicals de Port-bou i Massanet de Cabrenys, etc.)

Es diu, encara, que aquesta mena de confeccionar "Heraldo Republicano", l'ha copiat el senyor Pich i Pon de les "Fulles Dominicals".

Es compren que així sigui en un fervent defensor de l'ordre, de la tradició i del militarisme (Allusió al passat piquiponià i a frases del "caudillo" en el discurs de Saragossa).

INTRANSIGENCIA

Acabem de sortir d'un tràngul difícil i altra vegada ensopeguem amb nous obstacles que s'oposen a les aspiracions catalanes.

S'ens nega la facultat d'ensenyament en nom de la cultura castellana com si la cultura catalana no fos també una valor espanyola que mereix el màxim respecte.

Es tem que la Generalitat tingui la facultat de cuidar de l'ordre públic com si no estéssim capacitats per al seu exercici i no tinguéssim cap més preocupació que aixecar-nos, l'endemà d'haver-la obtingut, en contra la dominació espanyola.

S'ens neguen els recursos necessaris per la tasca constructiva de Catalunya perquè continuem subjectes a la burocràcia espanyola i siguin irrealisables els projectes de la Generalitat.

Heus ací els tres punts d'intransigència de Lerroux.

El problema autnòmic plantejat en aquestes termes queda reduït a la fórmula següent: Catalunya tindrà plena autonomia, però com a part integrant del territori espanyol no podrà exercir cap facultat sinó per mitjà de l'Estat.

Una bona autonomia per a conservar-la com exemple de descentralització moderna.

Si Lerroux no pot transigir, Catalunya no deu transigir que un home es digui republicà quan el seu temperament es oposat a l'essència del republicanisme, i sigui autòcrata, imperialista, assimillista i dictador.

REPÚBLICA I CATALUNYA

Cada jornada estatutària és una nova confirmació de que la República no ha tingut prou força per netejar al poble de les tares borbòniques. No

AJUNTAMENT

Sota la presidència de Miquel de Palol i amb assistència dels regidors Cerezo, Julià, Rahola, Vilardell, Busquets Ventura, Vidal, Dalmau, Toràs, Bonmatí i Colomer, comença la sessió a les 7'20.

S'aprova l'acta anterior diferents dictàmens sense transcendència.

També són llegides i aprovades les que cal fer-ho, diverses comunicacions de tràmit.

En un dictàmen de la Comissió de Hisenda referent a la croaca de la carretera de Barcelona el senyor Tomàs s'extranya que sigui dita Comissió la que el presentí quan tenia de fer-ho la de Foment.

Després d'un ratet de conversa que a voltes sembla vol agafar caràcters de gran discussió en la que hi intervenen gairebé la totalitat de regidors, s'aprova el dictàmen tal com venia redactat i provinent de la Comissió d'Hisenda.

El senyor Busquets Ventura demana no sabem què també de croaques, i diem no sabem què, perquè parla molt baix i no se l'entén.

El senyor Rahola, demana s'obligui al propietari d'uns terrenys que hi ha davant del Grup Escolar a reedificar la tanca que està enderrocada

perquè representa un perill per la mainada que hi va a jugar.

També demana es donin les gràcies a l'Ajuntament de Cadaqués per les atencions rebudes amb motiu de les Colònies Escolars.

El senyor Vidal demana es faci reconèixer el pont de ferro que porta a la Devesa sobre el riu Güell, perquè quan passen camions trepita i li sembla pot haver-hi perill.

I no havent-hi res més a tractar, s'acaba a les 8.

Una sessió plàcida i tranquil·la, i al carrer, llamps, trons i pluja.

De tant en tant les coses s'han de canviar.

FRAC

No cal entretenir-nos a discutir quines qualitats són millors, si les dels castellans o les dels catalans. No cal saber quin poble és el superior i quin l'inferior. Nosaltres considerem que tots dos pobles tenen virtuts preclares i defectes greus, però que ni en els defectes ni en les virtuts coincideixen gaire. La cosa essencial és la diferenciació.

En aquesta diferenciació pregona la personalitat catalana a través del pedic el secret del manteniment de la riode de desnacionalització subsegüent a l'enfonsada nacional.

A. ROVIRA I VIRGILI

Actes extraordinaris

S'AGARÓ

(COSTA BRAVA)

amb motiu de la seva

FESTA MAJOR

Dissabte i diumenge dies 16 i 17 juliol de 1932

DISSABTE DIA 16 — Tarda a dos quarts de sis

Festa d'Infants i de Flors

patrocinada i a profit de l'

Associació Protectora de l'Ensenyança Catalana

A la Cala Pedrosa

LA MUSICA A TRAVES DEL POETA

Sessió especial per a infants a càrrec del pinista J. Gibert Camins i del poeta A. Pons Guitart.

Els infants tindran entrada i seient gratuïts a aquesta sessió. Els grans tindran entrada gratuïta però hauran d'abonar 0'50 pessetes per als seients que utilitzin.

La recaptació íntegra d'aquesta sessió serà destinada a la Comissió Delegada de l'Associació Protectora a Sant Feliu de Guíxols, per a que ho destini al que millor li sembli, en profit de l'altíssima missió que li està confiada.

Seguidament a la Plaça dels Roserars

Engagement de globus

amenitzats pels pallassos TONI i CAPRANI

Nit (lluna plena). A les deu.

A Cala Pedrosa

Festival d'Art

LA MUSICA A TRAVES DEL POETA

per J. Gibert Camins, pianista A. Pons Guitart, poeta

Recital de cançons i duos per

Mercè Planfada i Emili Vendrell

La cala serà il·luminada sota la direcció del Secretari del Comitè Català de Luminotècnia.

A les dotze.

Plaça dels Roserars. — Ballades.

Al Restaurant S'Agaró Ressonpó a l'americana.

DIUMENGE DIA 17 — Tarda a dos quarts de sis

A Cala Pedrosa. LA BARCA DELS AFLIGITS

Representació de

drama en un acte d'Apeles MESTRES.

REPARTIMENT: Venturera, ROSER COSCOLLA; Cinto, ENRIC LLUELLES; Cintet, Salvador Sierra; Ciser, Artur Riera; Mero, J. Munt-Rosés; Tano, Albert Cases; Gibert, Enric Vallsmadella; Quirze, Joaquin Mercè.

Direcció: Enric LLUELLES.

Parlament del poeta RAMON VINYES a memòria d'IGNASI IGLESIES des de la Pèrgola que porta el nom del gloriós dramaturg.

Recital de duos i cançons per

Mercè Planfada i Emili Vendrell

J. Gibert Camins, piano

LES FLORS DE MAIG

Escenificació i glossa de la pastorel·la del mateix títol del popular músic J. Anselm Clavé, original d'Ignasi Iglesias.

INTERLOCUTORS: Roser, ROSER COSCOLLA, Bibiana, Eivira Coma; Elisabet, Aurora Tarrida.

Cor d'homes a càrrec de la secció coral ROMEA dirigida pel Mestre Lluís M. Vilà.

Direcció: Enric LLUELLES.

Subscriuiu-vos a

VIBRACIÓ

Feu-vos soci de

Foment Catalanista Republicà

Mirador esportiu

TORNEIG COPA LLEVANT

Resultats de la darrera i última jornada

Girona-Granollers, 4-1.
Júpiter-Iuro, 2-0.
Ripollet-Badalona, 2-0.

La puntuació definitiva

	Partits				Gols	
	J	G	E	P	F	C
Júpiter	12	7	2	3	16	21
Badalona ...	12	5	5	2	34	21
Ripollet	12	6	3	3	25	22
Granollers ...	12	5	4	3	20	16
Sant Andreu..	11	4	2	5	23	26
Iuro	12	3	3	6	25	31
Girona	12	2	1	9	18	35

Ja tenim un altre torneig acabat i esperem que, per aquesta temporada, serà l'últim.

Ha estat la darrera jornada que ha permès assenyalar el guanyador d'aquest torneig "Copa Llevant". Tres equips han arribat fins el darrer moment amb probabilitats d'adjudicar-se la copa i finalment l'ha aconseguida el Júpiter, després d'una justa victòria final.

El Badalona, quedà batut netament acabant d'aquesta manera la sèrie de partits irregulars que ha vingut oferint-nos durant tot el torneig.

L'equip del Granollers que tantes probabilitats tenia d'arribar al cap de la puntuació, quedà completament descompost, al camp de Vista Alegre, davant un adversari que si en la puntuació ocupa el darrer lloc, ahir ens demostrà que amb un xic més d'encert i amb menys provatures podia i havia de classificar-se millor.

No sabem acabar aquestes ratlles sense felicitar als jugadors del Poble Nou al ensem d'alegrar-nos de les darreres actuacions dels defensors del nostre Girona-Futbol CClub, que ens permeten ésser més optimistes per un avenir pròxim.

★

Amb una gran actuació dels jugadors locals a l'Estadi de Vista Alegre, fineix el torneig "Copa Llevant"

El passat diumenge, el Girona jugà el millor partit d'aquesta competició, venent netament a l'equip del Granollers per 4 a 1.

Per varies característiques, aquest partit era esperat amb força interès; no caldrà recordar el catastròfic resultat del primer encontre Granollers-Girona, ni l'importància capital que representava per els jugadors forasters aconseguir els dos punts.

Amb aquests precedents donà principi la lluita i tot seguit ens convencem que el Granollers era inferior al nostre onze; per altra part els jugadors gironins no donaven la sensació d'un veritable conjunt i la lluita anava transcorreguent amb una franca passivitat que l'hi sostreia tota l'emoció i anava desarrollant-se la palestra amb la consegüent indiferència dels espectadors.

De la primera part sols anotarem un magnífic gol que s'apuntà el Girona per obra de Balmunya.

Els pessimistes, anaven llençant pronòstics més o menys grataïts, quan

tot just començada la segona part notarem en les files locals, una major compenetració i l'eficàcia dels davanters no es féu esperar gaire. Començà novament Balmunya a fer funcionar el marcador, amb un fantàstic xut ple de precisió, que anà a estrellar-se al pal, aconseguint per el Girona el segon gol.

El públic començà a respirar satisfet al veure que les jugades bones se succeïen unes a les altres i eren brillantment rematades. Clara, marcà el tercer amb un xut col·locat amb la seva habitual mestria; el públic anava engrescant-se quant Bussot al executar un fantàstic quart i últim de la jornada amb tan d'encert, que ell fou el primer en quedar sorprès.

***

Els aficionats quedaren satisfets del rendiment del Girona i de la qualitat dels gols que foren tots admirables.

La primera part fou força ensopida però la segona ens compensà abastament.

El Granollers marcà, a la segona part, el gol de l'honor i mai donà la sensació d'ésser un equip perillós davant de porta. Se'ns mostrà molt fluix i encara no podem capir aquells 8 gols a cap.

L'arbitratge d'En Fabregas molt encertat.

El públic es comportà correctament durant tot el desenllaç de la palestra. No ens estranya aquesta perfecta actitud dels nostres aficionats ja que suposem que aquella mitja dotzena de baladrers que sempre mouen soroll, devien ésser a la plaça de braus.

★

L'actuació dels nostres atletes, en la segona jornada dels campionats de Catalunya

Diumenge passat es celebrà la segona jornada dels campionats de Catalunya, a l'Estadi de Montjuïc.

Els atletes gironins en la darrera jornada no els acompanyà la sort, i el seu rendiment fou molt inferior al que calia esperar-ne. Solament podem fixar-nos en les marques aconseguides en la primera jornada a Montjuïc per a donar-nos-en compte.

De totes maneres han sabut conservar i obtenir un magnífic tercer lloc, que és tot ço que podien aconseguir. Per a tots ells i per a G. E. i E. G. la nostra felicitació.

***

En el llençament del pes, Casellas, aconseguí el quart lloc, amb un tirat de 10'36 m.

Simón, en els 800 metres aconseguí igualar el record provincial — que té establert ja fa quatre anys l'atleta Camps, amb el magnífic temps de 2 m. 7 s., classificant-se en cinquè lloc.

Colomer, el simpàtic i formidable atleta, es vegé eliminat per certes "cosetes" que tenen les organitzacions esportives. El guanyador fou Montaner amb el mateix temps amb que Colomer fou eliminat, ço és 52 s. Sambola es classificà en segon lloc, emprant 54 s.

En els reemplaçaments 4 per 100 m. l'equip del Grup quedà en quart lloc,

ANTENA

en va han passat unes llargues anyades de política monstruosa que sembraren malvolences i l'esperit espanyol continuà éssent tan imperialista com en els millors temps de la Monarquia.

Un esclat de republicanisme i ja de bell nou rebrolla intensament el temperament característic de la vella institució espanyola i altra vegada eis catalans, com ho feren temps enllà, han de denunciar públicament la política assimilista de Castella. Ens sentim, però, en aquestes hores angunoses, reconfortats tenint al costat nostre l'escalf de castellans autèntics, personalitats ben destacades del republicanisme espanyol. Homes que despreciant la popularitat i en moment de màxima responsabilitat governamental ens assisteixen i es col·loquen al costat de Catalunya participant de l'intim dolor dels nostres cors.

A aquests homes Catalunya els hi ret un homenatge d'agraïment i els hi tramet un record inoblidable.

Quant vinguin jorns en que la opinió espanyola vulgui despreciar-los, Catalunya es posarà incondicionalment al seu costat i al fer-ho haurà satisfet un deure de gratitud.

MÉS ATACS A CATALUNYA

Un altre article aprovat, Un nou desengany dels catalanistes. Sentim a cada pas com van defraudant-se moltes esperances i cauen enderrocats per mà de monarquitzants, tois els anhels de Catalunya, totes les co-bejances, aquell sentiment català.

La tasca de Catalunya del demà, no podrà ésser ja únicament tasca positiva, haurem de prosseguir en la nostra actitud protestatària, negativa, i no precisament per culpa nostre, que nosaltres ja fèrem prou en aprovar un Estatut tipus mig, que satisfés plenament a tots els catalans i no pogués dir-se que no representava l'opinió catalana.

Que no es digui ara que Catalunya no és democràtica, perquè per ésser la democràcia la seva aspiració més forta hem anat massa lluny en acceptar fórmules que ataquen substancialment les aspiracions autonòmiques de Catalunya.

S'han ferit sentiments nostres, s'ha retallat l'Estatut plebiscitat i no obstant de Catalunya no ha brollat ni un plany ni s'ha exhalat una queixa que pogués significar malvolença per la República. Ben al contrari, tant sols s'aixequen crítiques serenes pels esperits antiquats, pels que volen convertir la república en una Monarquia sense rei.

degut a haver-se donat desastrosament el relleu.

Salvador amb el martell es classificà en tercer lloc, darrera en Martínez i en Tugas, tirant-lo a 36 metres.

Heus ací en poques paraules exposat el resultat dels atletes gironins en els campionats de Catalunya d'enguany, que davant de 14 clubs han sapigut classificar-se tan brillantment.

★

MIRANT A FORA

La X.^a Olimpíada, començarà aquest mes

Quasi tots els crítics esportius des de llurs diaris han tractat de la possible o no possible concurrència d'Espanya a l'Olimpíada de Los Angeles. Tots més o menys han coincidit en la seva manera de pensar, declarant-se abstencionistes.

Si bé alguns — molt pocs — s'han declarat partidaris de concórrer a la magna prova esportiva, han emprat uns arguments tan flinxos, que no

resisteixen el més petit anàlisi, per a desfer-los.

Davant l'experiència treta de la penúltima Olimpíada, el propi Govern de la República, ha estat el primer interessat en impedir que Espanya s'exposi novament a fer un paper tan catastròfic davant de totes les nacions, com succeí altres vegades.

Són varies les nacions que han pres l'acord de no enviar atletes que no comptin amb probabilitats de classificar-se degudament; això és, arribar a les eliminatòries semifinals de les competicions olímpiques en algunes proves, i en altres no ésser eliminats així com així. Els nostres modestíssims atletes — salvant algunes excepcions — hi farien un trist paper, sobretot en carreres, salts i llençaments quals marques són molt inferiors a les obtingudes pels probables participants a la X Olimpíada de Los Angeles.

Cal que els nostres atletes, es preparin ja per unes altres Olimpíades i amb bons entrenadors, però, d'això a volguer que els nostres atletes es preparin amb pocs dies amb mediocres entrenadors, no és una fantasia ni una espanyolada, sinó una mala fe d'uns quants que valguent-se de la seva influència, tracten de sorprendre al Govern perquè aquest "afiuixi" el mig milió de pessetes i els vividors de l'esport es diverteixin i emprenguin un viatge d'esplai a Califòrnia a les "costelles" d'altri. Es molt passat de moda el tòpic "d'anar a veure per aprendre" i són molts els enxufistes de l'esport de viatjar per compte de l'Estat amb aquest pretext i amb semblants viatges — estudis tan maquiavèlics cap benefici han aconseguit per la nostra cultura física.

***

El dissabte dia 30 d'aquest mes tindrà lloc la solemne apertura dels Jocs de la X Olimpíada, inaugurant-se el seu gran programa de setze dies i nits de competicions entre els grans atletes del món. La joventut més esforçada de cinquanta nacions es disputarà els campionats deportius i atlètics, acabant el diumenge 14 d'agost amb les proves finals i la cerimònia de la clausura.

Hi haurà 135 programes diferents de competicions, els quals serveixen per a donar idea de la magnitud dels Jocs que se celebraran pel matí, tarda

i nit en diferents palestres, terrestres i marítims.

El programa general comprèn: Atletisme, Boxa, Ciclisme, Carreres pedestres, Concursos hípics, Esgrima, Gimnàsia, Hockey, Tir al blanc, Rem, Natació, Waterpolo, Aixecament de pesos, Lluites, Regates, Demostracions nacionals i Belles Arts.

La demostració nacional dels Estats Units serà un joc de futbol americà, jugat a l'Olimpic-Stadium la nit del 8 d'agost entre dos equips, un compost per jugadors de les Universitats de Yale, Harvard i Princeton, i un altre compost per jugadors de Califòrnia, Stanford i del Sur. Hi participaran, doncs, sis Universitats en aquesta competició.

En les següents edicions donarem més detalls de les diferents proves que es celebraran com també alguna referència dels emplaçaments i descripcions dels diferents estadis construïts per a aquesta gran manifestació deportiva internacional que demà celebrar-se a Califòrnia.

MITJA

★

El diumenge esportiu

ATLETISME

Avui, a dos quarts de deu del matí, camp de Vista Alegre, segona jornada dels campionats provincials d'atletisme.

FUTBOL

Estadi de Vista Alegre, a les quatre de la tarda, partit entre el "Catalunya F. C." i "Girona F. C." (tercer equip).

A dos quarts de sis, partit internacional entre "A. S. Cerberenc" i "Girona F. C." equip "B".

BOXA

A les quatre, Plaça de braus de Santa Eugènia; gran reunió de boxa a càrrec dels següents boxadors:

Primer combat a 6 rounds; p. Pumas, Conesa-Artigas.

Segon combat a 8 rounds; p. mitjos, Matamoros-Coscuella.

Tercer combat a 8 rounds; p. lleugers, Bru-Villanova.

Quar ti últim combat a 8 rounds; p. fords, Giralt-Perron.

Gràfiques DARIUS RAHOLA.-Girona

Rectificació del nou Cens Electoral

Des del dia 15 d'aquest mes han d'ésser exposades al públic, a tots els Ajuntaments, les llistes provisionals del nou Cens electoral, per a la llur rectificació, per un període de quinze dies.

La rectificació a fer serà de demanar la inclusió de:

- Tots aquells ciutadans, d'un o altre sexe, que tenint un any de residència al Municipi, i vint-i-tres o més d'edat complets o a complir el dia primer de desembre, no figurin a les llistes.
- Els que hagin canviat de domicili des de la inscripció.
- Els que figurin a les llistes amb noms, ofici o edat equivocats.

Es reben propostes de rectificació i admissió a

Foment Catalanista Republicà

Plaça de la Independència, 8, pral.-1.ª de 8 a 12 de la nit

Per subscripcions a periòdics, llibres i revistes

SEGELLS DE CAUTXU

i RETOLS ESMALTATS

i D'ALTRES CLASSES

a **Modest Palahí**

AGENT COMERCIAL COL·LEGIAT

Carme, 24

Girona